

PHẦN THỨ HAI

LẮNG NGHE

1

Tôi trả tiền tắc-xi ở cuối Đường Năm Mươi gần lối vào Cầu Tàu 90 trên Sông Hudson. Mùi nước biển và dầu cầu, một thứ mùi hơi dễ gợi ký ức, trong phút chốc đưa tôi trở về với Trân Châu Cảng và Ford Island, và với hơn mười cái vịnh đầy những tàu đổ bộ bị đắm cùng với các xe lội nước và xác người, như chuyện vẫn thường xảy ra. Ở phòng kiểm soát di trú gần cầu phao về phía chiếc *Queen Victoria*, một tiếp đãi viên của bến tàu Cunard lấy hành lý của tôi khỏi tay người phu vác, và bảo tôi:

— Thưa ông, đề tôi xách cho, vì từ đây lên tàu là phận sự của tôi.

Giọng nói của anh ta làm cho tôi đột nhiên nhớ Luân đôn.

Nhân viên của hãng tàu kiểm soát vé và sổ thông hành của tôi rồi đưa cho tôi những mẫu giấy khai báo. Tôi đi trên cầu phao có mái che bước lên boong hóng mát của chiếc *Victoria*, vui thú một cách kỳ lạ khi thấy nó vẫn không có gì thay đổi, với mặt sàn chùi mòn gần như trơ xương trắng, và các khung cửa lồng kiếng đều đóng kín. Tôi đi vào bên trong và bước xuống những nấc thang rộng lát gỗ sồi, tới boong chính và phòng trữ lương thực. Phòng tôi mang số M-31 ở mút hành lang phía tay phải. Cửa phòng đang mở sẵn và một gã bồi tàu có thân

hình nhỏ như một con chim đang loay hoay giữa đồng hành lý bên cạnh cửa. Anh ta đứng thẳng lên khi trông thấy tôi và vuốt lại mái tóc ló ra ngoài cái mũ đội lệch về phía sau.

Tôi hỏi :

— Có phải anh là tiếp đãi viên của tôi, phòng M-31 ?

— Dạ phải. Thưa ông, tên tôi là Err, y hết tiếng 'her', không có chữ 'h'. Thưa ông, ông có cần tôi giúp việc gì không ?

— Hiện giờ thì chưa, nhưng anh nhớ mang trà cho tôi mỗi buổi sáng lúc bảy giờ, sau khi tàu đã nhổ neo.

— Dạ, tôi sẽ nhớ. Thưa ông, trà thật đậm, hay loại thường ?

— Loại thường thôi. Anh cũng phụ trách các phòng từ M-39 cho tới M-45, phải không ?

— Dạ phải. Daisy và tôi phụ trách tất cả các phòng phía mũi tàu.

— Tôi sẽ không cần tới Daisy. Lần này không có vợ tôi đi theo,

— Ông là Ông Dunbar. Tôi còn nhớ ông và Bà Dunbar — để tôi cố nhớ rõ lại, có phải đã sáu năm rồi ?

— Phải, đúng vậy. Anh có trí nhớ rất tốt. Vợ tôi đã từ trần.

Tôi bước chân vào trong phòng với kỷ niệm tràn đầy trong tâm trí. Tôi hình như còn trông thấy được chiếc áo ngủ màu trắng của Martha liệng trên giường bên cạnh đệm cuối cùng của chúng tôi trên tàu trong chuyến vượt biển đầu tiên sau ngày chúng tôi thành hôn. Tôi hình như còn nghe được tiếng nàng đang hát, trong phòng tắm sau lưng tôi. Martha đã từ trần một năm sau, trong một tai nạn phi

CỬA ĐỊA NGỤC

cơ của hãng Hàng Không Anh ở gần Athens, giữa lúc nàng đang bay đi gặp tôi khi tôi trở về sau một chuyến công tác bên Ai-cập. Đã gần bảy năm trôi qua, thế mà nhìn ảnh chiếc áo ngủ vẫn còn khiến cổ tôi nghẹn ngào đau buốt mỗi lần tôi hồi tưởng.

Err bước theo sau lưng tôi.

— Thưa ông, hành lý của ông đã có đủ rồi. Nếu ông muốn, tôi sẽ mở cái túi lớn này ra và treo lên cho ông. Còn các đồ đạc khác tôi sẽ tháo mở sau.

— Anh khỏi phải tháo mở gì hết. Tôi thích tự làm lấy. Tôi định đi lên phòng ngoạn cảnh uống một ly rượu, không biết trên đó đã mở cửa chưa?

— Thưa ông, mở rồi. Tôi vừa trông thấy George đang sửa soạn khi tôi xuống đây.

— Hành khách sẽ ăn trưa trên tàu chứ?

— Thưa ông, đúng thế. Chuyến tàu này chỉ sử dụng một phòng ăn, vì chỉ có một trăm năm mươi sáu hành khách đi vé hạng nhất. Hiện giờ vẫn còn chưa đúng mùa du lịch.

Tôi là hành khách duy nhất trong phòng ngoạn cảnh. Tôi ngồi trên một chiếc ghế đầu ở quầy. Trước sự kinh ngạc của tôi, viên quản lý cũng còn nhớ tôi. George vẫn mang dây huy chương Đế Nhị Thế Chiến trên bộ y phục đặc biệt của tiếp đãi viên.

— Thưa ông, lần này ông có muốn tôi duyệt qua danh sách các hành khách cho ông?

— Dĩ nhiên là có. George, anh hãy khởi sự từ bây giờ, cần nhất phải kín đáo và kỹ lưỡng.

— Ông có biết tàu đã bắt đầu nhả neo? Mình đang rời khỏi bến này để nhường chỗ cho chiếc *Queen Mary* vào. Mình sẽ gặp nó trong lúc đi ra. Quả thật mình không

khác bị xua đuổi.

— Cảm ơn anh. Tôi nên xuống lấy chiếc áo cấp cứu.

Tôi sắp sửa đứng lên rời khỏi chiếc ghế đầu, nhưng tôi đã ngừng lại và ngoảnh lui khi tôi cảm thấy có ai đụng nhẹ vào cánh tay tôi. Tôi nhìn thẳng vào đôi mắt màu khói lam của Monique de Ménard, và chợt xao xuyến trong lòng. Bất cứ lúc nào trông thấy đôi mắt của nàng, tôi lại không khỏi bối rối. Vừa quay lui đã trông thấy một cách bất ngờ khiến tôi phải giật mình. Đôi mắt này làm tôi liên tưởng đến màu nước của dòng Gulf Stream.

Nàng lên tiếng :

— Kính chào ông Dunbar. Tôi hy vọng ông không vội bỏ đi trước khi tôi được mời ông một ly rượu. Chuyện gì vậy, George ?

Tôi đáp :

— Kính chào cô. Tôi chỉ định đi xuống lấy chiếc áo cấp cứu. George cho hay trước khi ăn trưa sẽ có cuộc thao diễn cho các hành khách phòng lúc tàu ngộ nạn. Để tôi lấy luôn áo của cô nhân thể ? Theo tôi biết mình cùng ở chung hành lang.

Nàng cố vẻ hết hoảng, vừa bảo vừa đặt bàn tay lên cánh tay của tôi :

— Không, không. Tôi sẽ trở về phòng và lấy áo. George, anh làm ơn pha cho tôi một ly Dubonnet trong lúc tôi đi lấy áo.

Tôi trở lên trước nàng. Tôi lấy một bàn trông ra phía cửa và say sưa ngắm nàng bước từng bước dài khoan thai trong lúc nàng trở lại với chiếc áo cấp cứu tòn ten trên cánh tay. Đó là một nét duyên dáng tự nhiên không phải bắt cứ một người đàn bà nào cũng có được, ngay cả những

cô gái kiểu mẫu thời trang cũng rất ít người có dáng đi này. Nàng ngồi xuống như lúc nàng ngồi trong nhà của Ted mà tôi vẫn còn nhớ rõ, một cách thẳng thắn, không hề nghiêng mình.

— Chắc cô đã từng làm người mẫu ?

Nàng đáp :

— Tôi xin cảm ơn ông về lời khen bóng gió đó. Ông cứ vào đầu mà nghĩ như vậy ?

— Theo cách cô bước đi. Theo cách cô ngồi xuống.

— Ông quan sát tình tế quá.

— Đây chỉ là một vấn đề nghề nghiệp. Tôi là một ký giả.

— Thế thì lời khen của tôi trở nên vô duyên mất rồi. Nhưng ông đã đoán rất đúng, tôi đã làm người mẫu một thời gian, trước khi tôi quá già không còn thích hợp với nghề đó nữa.

Nàng bật cười khi trông thấy tôi nhếch mày, rồi nói tiếp :

— Ô thật mà ! Tôi đã hai mươi tám, và như thế là quá già. Nhưng tôi xin cảm ơn ông đã tỏ vẻ hoàn toàn nghi ngờ. Đó cũng là một cách khen vô cùng tế nhị.

Tôi vẫn nhìn nàng với tất cả thích thú trong lúc bảo :

— Bất cứ ai cũng phải có nhận xét như tôi.

Đoạn tôi đột ngột hỏi :

— Anh cô có được khỏe không ?

Nàng do dự một lát mới trả lời. Nàng chớp nhanh mắt dường như không sao nhận thấy được. Nàng nhìn tôi với ánh mắt hồn nhiên, bề ngoài trầm tĩnh, nhưng bên trong nhất định đang lo ngại. Nàng nói :

— Không khỏe lắm. Anh ấy bị đánh trên đầu, ở phía

sau, hơi chếch về bên trái. Vì thế, anh ấy gần như . . . mất thăng bằng. Đó là một điều hết sức xui xẻo, nhất là vì Jacques luôn luôn say sóng mỗi khi đi tàu.

— Như vậy chắc ông ấy sẽ không lên ăn được? Thế mà tôi đã ước mong được gặp ông ấy.

— Anh ấy không bao giờ lên ăn trên boong tàu. Tôi vẫn thường chế nhạo anh tôi về chuyện đó, bởi vì anh ấy đã từng ở trong Không Quân trong thời chiến tranh, rồi sau đó theo Kháng Chiến. Anh ấy cũng rất khó chịu vì cái tật này. Chúng tôi đã phải đưa anh ấy lên boong trong một chiếc ghế có bánh xe — anh ấy không thể bước đi một mình.

— Vị bác sĩ điều trị trên tàu săn sóc sức khỏe cho ông ấy?

— Không, anh ấy không chịu. Anh ấy nhất thiết đợi gặp vị bác sĩ riêng của anh ấy ở Ba-lê. Nhưng chắc chắn anh tôi sẽ qua khỏi. Anh ấy đã đi tàu như thế này nhiều lần rồi.

— Và cô cũng vậy?

Nàng mỉm cười với tôi, không hé môi. Nàng nghiêng mình về phía trước để dụi tắt điếu thuốc lá. Tôi không thể không để ý thấy, trong lúc nàng cử động, chiếc áo lụa trắng của nàng lay chuyển tựa hồ hai gò ngực của nàng đang bị giam hãm bên dưới. Cử động tuy nhẹ nhàng mà lại hàm súc biết bao mê đắm. Nhưng nàng chưa kịp trả lời thì chuông reo báo hiệu cuộc thực tập trên tàu sắp bắt đầu. Nàng uống cạn cốc rượu của nàng rồi đặt xuống, và bảo tôi :

— Chắc mình phải đi ngay bây giờ. Theo tôi biết, ông và tôi sẽ ngồi chung bàn trong phòng ăn. Tôi sẽ gặp lại ông trong bữa cơm trưa.

Tôi ngạc nhiên không hiểu nàng làm sao biết được. Chính tôi còn chưa ghé bàn giấy trưởng ban tiếp đãi đề hỏi thăm về vụ đặt bàn ăn.

Tôi hỏi nàng :

— Cô vui lòng uống một ly với tôi trước bữa ăn tối ?
Chắc trước bữa trưa không thể nào có thì giờ được.

— Cám ơn ông. Tôi xin nhận lời. Vào giờ nào ?

— Sáu giờ. Tại đây.

— Tôi sẽ lên đây.

Nói đoạn, nàng mỉm cười và bước đi, đồng đưa chiếc áo cấp cứu tựa hồ đó là một cái áo choàng mang theo mình cho có lệ. Tôi uống cạn ly bia và đi theo nàng.